

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

RU CON

Tác giả : Nguyễn Thị Phúc Hiền, 12/1

Ánh nắng chiều len lỏi khắp những cành cây, khóm lá, soi bóng xuống mặt sân nhà. Những chú chim

non

đã do bay lượn, cất vang khúc hòa thanh đầu mùa. Trẻ em đã yên bình, vui vẻ và tấp nập vui, chắc có lòng ngây ngất là đây tâm trạng.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

Nó mới mới mới mới, ba mới mới mới mới nuôi nó khôn lớn, nhưng vì quá bận rộn vì công việc mà ba mới mới mới mới ít khi dành thời gian cho nó. Ba nó không biết rằng nó cũng không phải là cuộc sống giàu có, xa hoa mà là một cuộc sống đầy đủ yêu thương. Nó mới mới mới nên đi với nó ba là chủ đề duy nhất, đi đâu nó mong ước được gần là mỗi ngày được ngắm nhìn ăn với ba mới mới mới mới gia đình ấm cúng, cùng ba chia sẻ bao tâm sự với là được. Nhưng có lẽ mong ước như nhol đó đã bị dập tắt từ lâu.

Bởi ba chỉ quan tâm đến nó, nó càng trở nên bất mãn với cuộc sống, bắt đầu hành động, bắt đầu ăn cắp vặt, nhậu nhẹt, rượu chè. Nó cho đó là niềm duy nhất mà nó có thể tìm thấy niềm vui, tìm sự chia sẻ,....bởi gia đình đâu cho nó đi đâu đó.

Nó từng là một đứa trẻ ngoan ngoãn, chỉ vì sự vô tâm của ba nó đã thay đổi hoàn toàn.

-“ Ba cứ đi công tác suốt, ba nghĩ đến tình của ba lập để mà khi nào trở về trong con ?
Không đâu ba à, thế con
con là tình cảm, không phải là tình bạn của ba có hiểu không?
”

Nó vừa nói, nước mắt vừa tuôn rơi, thấm thân, lúc nào Nguyễn Thị Phúc Hiền năm nó phải chịu đựng những cảm giác đau đớn như thế.

Nó cũng từng ao ước, cũng từng có ước mơ một cuộc sống hạnh phúc, có ba có mẹ, nó sẽ chăm ngoan hạnh phúc từng ngày, tìm kiếm một công việc để chăm lo cho ba mẹ. Hàng ngày, nó sẽ cùng mẹ nấu ăn, dắt tay ba mẹ đi dạo công viên. Bởi nhiều thói quen nó chỉ nghĩ bao giờ có được, cuộc đời đã cướp đi một phần mà nó yêu thương, rồi cũng chính cuộc đời xô đẩy bận rộn, cướp luôn tình yêu thương và sự quan tâm của ba nó. Nó thất vọng hàng ngày trong cuộc sống. Giờ đây nó chỉ còn mong mỏi gì nữa, cuộc sống đời với nó chỉ là một màu đen xám xịt, vô vọng, nhàm chán.

-“ Con ghét ba....” Nó hét lên rồi chạy ra khỏi nhà.

Vị trí bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

Ba nó vẫn đứng đó, sống sượng không nói nên lời. Thì ra trước nay ông đã sai, sai trong cách bảo vệ con mình, ông đã từng nghĩ chắc chắn làm lòng con cùn cùn, để ý để tỉn bực thì con ông sẽ cảm thấy không còn thiêu thụi gì nữa. Giờ đây ông mới nhận ra là ông đã quá vô tâm...

Nó lại tiếp tục tiếp tục bẽn lẽn, ăn chửi. Nhưng lúc nhận thấy, nó nghĩ bẽn lẽn sẽ hiểu được nó, sẽ cùng nó chia sẻ.

-“ Tôi bây giờ chửi thôi mái đi, hôm nay tao bao.”

-“ Hôm nay con này óách này. Ok tao chửi tôi luôn.”

Trước những bất ngờ, nó nhận được ngã thì đúng lúc Minh tiếp bên nó. Minh ân cần chăm sóc, che chở, bảo vệ nó, nó dần cảm nhận được tình yêu thương mà từ nay nó đã không có được. Nó yêu Minh, nó cho là nhận thấy. Nó coi Minh như người thân của mình, là người bạn sống của nó. Nó tin tưởng Minh vô điều kiện, dần dần nó trao luôn tâm thân của người con gái cho Minh. Vào lúc đó, nó nghĩ rằng mình thì sẽ không còn quan trọng khi có Minh, nó không cần gì chỉ cần Minh ở bên là được. Nó tin là nhận thấy.

Hôm đó, nó trở về nhà khi tiếp tục nhận được, ba nó vẫn ngồi đó, trước mặt là mặt mâm cơm với những món mà lâu rồi nó chưa được ăn-món cơm gia đình.

-“ Sao bây giờ con mới về? Người xưa nói ăn cũng ba nào, ba tiếp nhận để ý, con ăn thôi đi.”

Lần đầu tiên, sau những ngày năm ba người ăn chung mâm cơm với nó. Nhưng lúc này nó cảm thấy còn thấy vui nữa, nhận được mặt nó tự nhiên rồi, có lẽ bởi vì gần ba.

-“ Con ăn đi, món con thích đó.”

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

-“ Món này là món con ghét nhất đó ba biết không? Ngay cả món con thích ba còn không biết, ba có phải là ba cả thôi không?”

Nói rồi nó đặt mẩu nhũn đưa xuống bàn rồi đi, đứng trên lầu nhìn nó xuống xuống.

-“ Mai mất đây con sẽ thu xếp sang nhà anh Minh để sống luôn ở đó. Con nói chuyện ba biết. Con có con với anh rồi”

-“ Con nói cái gì? Có thai à? Đang đùa kiểu đó..... Ba sai rồi, ba sẽ tìm cách bù đắp cho con, con đừng đùa với ba nhé vậy.”

-“ Con không đùa.. là thật.”

-“ Con....con, có thai với ai? Minh là ai?”

-“ Minh là người yêu con, người cho con biết thế nào là yêu thế nào thật sự. Ba đừng lo, ba không lo cho con thì đừng người khác lo, ba không phải bận tâm.”

-“ Con...con hãy cứ đâu ra cách nói chuyện kiểu đó. Con còn nhớ, con chưa biết cụ thể đi nó phải thế nào đâu, không phải lo cho con là hết thật lòng với con đâu, hãy nói thật con chưa gì hãy đã nói thật. Con đừng quá cố tin nhé vậy. Với lại Minh còn quá trẻ mà con cũng vậy làm sao có thể đi ứu kiện lo cho đứa bé khi nó ra đời.”

-“ Đi ứu kiện!.... con không cần. Con sẽ tự mình lo cho con, yêu thế nào chăm sóc nó, cho nó

Vị trí bài Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

mắt mái ấm yêu thương thốt số, cái mà
đồng c”

con đã không có

-“ Con...con...”

Ba nó vấp ngã giẫm lên vấp ngã trách bản thân mình, tại sao trong ngày thối gian ông đã bỏ
bê nó như vậy? Trong ngày năm tại sao ông không quan tâm đến con dù chỉ một ít? Hôm
nay đã quá muộn rồi.

-“ Ba xin lỗi con....xin lỗi...”

Giống như một cơn bão ba bắt đầu tuôn ra, ba nó đã nhận ra rồi, nhưng là quá muộn. Giống trách mình
cũng chẳng làm được gì.

Nó chạy vào phòng đóng cửa thốt chết, nó đến tìm Minh để gửi bày tâm số nhưng gửi mãi
Minh cũng không phản hồi. Nó cứ gửi mãi, gửi mãi nhưng chẳng có tin tức gì. Kể từ ngày, biết tin
nó có thai, Minh chẳng hề liên lạc cũng chẳng đến tìm nó. Đến bây giờ, nó mới thốt số nhận ra
Minh chẳng hề đáng tin như nó nghĩ. Thốt gửi cơn nó mất lòng nếm sếp đi.

Hốt rồi, thốt số kết thúc rồi, mới mong mới cơn nó vấp mắt cuộc sống hạnh phúc sau này thốt
số sếp đi rồi. Nó chẳng còn đi đâu tiếp tục sống nữa, nó nghĩ đến cái chết. Nó đóng chốt
cửa phòng tìm một con dao nhọn để nhốt lưỡi để mình nhưng lúc đó bỗng có tiếng gõ bên
ngoài cửa phòng: -“ Con
lỗi, mới cơn cho ba vào, ba biết thốt mới chuyện rồi, có gì ba con mình cùng chia sẻ gửi quy
định làm gì đi đi nha con.”

-“ Ba đi đi, con không muốn nghe ba nói, ba chẳng hiểu gì cả. , ba đúng rồi đó, Minh bỏ con
rồi, ba hài lòng chứ a. Giống

con

không còn định lên tiếp nữa, đưa con cơn

con

rồi cũng chẳng có tiếp lại, rồi nó cũng số như

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

con

thôi. Ba đừng cằn ...

con

đi đến trường đi cùng mẹ và đi a con này.

-“ Con bình tĩnh đi, con nghe ba nói này, cuộc sống dù có khó khăn ra sao thì ba vẫn luôn ở bên con mà. Ba xin lỗi vì thời gian qua ba đã vô tâm, bố mẹ cố gắng mình con bố mẹ. Chắc là ba mẹ lo cho con cố gắng sống đây đây, nhưng có lẽ cách làm của ba đã sai rồi. Con hãy cho ba cơ hội sửa sai, ba sẽ cùng con nuôi nấng đứa trẻ đó, sống gió cuộc đời ba sẽ cùng con chiến đấu nên con đừng bỏ ba mà đi. Mẹ mất con là mẹ tận tâm đau quá lên của ba rồi, ba không thể làm thêm cho con nữa. Ba xin con đừng.”

Không thể không trở nên im lặng. Cửa phòng bật mở :

-“ Ba.....ba....”

Nó ôm chầm lấy ba khóc nức nở

-“ Ba ơi! Con xin lỗi ba, vì con quá buồn cười, không suy nghĩ thấu đáo mà mẹ đi chuyện mẹ đi xa y ra nông nỗi này như bây giờ. Đáng lẽ ra con phải chia sẻ mẹ đi chuyện vui với ba sớm hơn.”

-“ Tôi ba, ba mẹ phải xin lỗi, là ba đã không làm tròn trách nhiệm của một người cha, không cho con được một gia đình đầm ấm thật sự.”

-“ Ba ơi, ba.”

Tình yêu yêu thương, cùng với cái ôm thật chặt mà nó dành cho ba dường như đã phá vỡ đi tất cả đau thương. Sau nhiều giờ bão giông như vậy, cuối cùng nó đã tìm thấy được yêu thương.

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ ba, 25 Tháng 12 2018 04:58 -

Nó đã nghĩ hèn, ở nhà chăm con, cuộc sống đơn giản nhưng quá đời khó khăn với mẹ tía ở nhà nó. Mẹ tía ở nhà nó đã thiêu hời ở mẹ của nó, lời phôi tr thành mẹ đẻ thân khi còn rớt tr, mẹ tía là mẹ tía thách quá lớn đời với nó. Nhưng với n còn may, là nhưng lúc khó khăn đó với n còn ba ở bên che cho nó, bấy nhiêu đó cũng đủ làm nó thấy ấm lòng.

Tiếng khóc của con làm nó giật mình, hoảng tởm.

-“ Ngoan....ngoan....ngoan mẹ thối mẹ. Đẻ mẹ ru con mẹ, à ời.....”

-“ Cháu của ông sao thế! Lười quấy mẹ nư ời à, đẻ sang đây ông bưng đẻ mẹ nghĩ mẹ ời mẹ tía nào.”

Đời ở mẹ bão giông nhưng với, nhưng với nó, nó đã tìm kiếm được bình yên thốt sự - bình yên trong tâm hồn. Mẹ đẻ mẹ mẹ đẻ đời khép ời, có nhưng với đẻ không th nào xóa bỏ, có khổ đau thốt cùng nhưng thốt c ời ch còn là hời ở c, mẹ đẻ đời đáng quên. Rồi trang mẹ đẻ của mẹ đẻ đời nó có ời sự th ời sáng hồn, vì bên nó với n còn có ba. Bưng tr ời phía tr ời c trong xanh, yên bình.....nó rồi đã có hạnh phúc.